

Thealanthia

Obsah

I	Pověsti, povídky a pohádky našich dědů	4
1	Věčný, prvotvůrce	5
2	Nechť zní	7
3	Bohatství z hlubin země	9
4	Gealoth	11
II	Rada	15
III	Písně a básně	17
5	Trollí poezie	18
5.1	Limytлма	18
5.2	Hydbus	19
5.3	Zyuryvkuť	21

Poděkování je určeno všem, kdo dokázali sepsat všechny ty příběhy dávné historie, jak je vyprávějí starci a předávají jinochům.

Část I

Pověsti, povídky a pohádky našich dědů

Kapitola 1

Věčný, prvotvůrce

Na počátku nebylo nic. Všude mrazivé ticho, temná prázdnota ustrnulá v čase.

Z tohoto prázdna povstal Věčný. Věčný byl všechno a nic. Velkolepý byl Věčný, však nemaje nikoho, koho by ohromiti mohl, smuten byl převelice.

I stvořil Věčný tři dívky a tři muže, šest principů, jako je šest směrů pohybu. Utvořil Elaore, vášnivou a bláznivou jako je každé ráno vycházející slunce, a Theopuaru, klidného a uklidňujícího, jako když večer slunce zapadá a vše se ukládá ke spánku. Válečníka Rhorhia nosícího smrt jako zima přicházející z mrazivého severu a Noinii vdechující život přinášený sluncem z teplého jihu. Quiathae, milující a šťastnou, vznášející se kdesi v oblacích, a moudrého Dethia, chodícího po zemi.

Elaore a Rhorhius zplodili pak Withora, prapředka Withů, nejkrvavějších a nejzvrhlejších válečníků, kteří kdy obývali Zemi. Noinia a Dethio měli syna Itheria, největšího léčitele věků, prvního z rodu Aithů. Theopuara s Quiathae jsou kořeny pasteveckých klanů, jež pak obsadily pastviny a lučiny Západních hor, s Noinií pak klanů rolníků, obhospodařujících údolí a rozlehlé pláně jižních krajů okolo Živé řeky. Dítě Rhorhia a Quiathae bylo neduživé a rod tento není příliš silný.

Kdysi dávno, v počátcích světa, vyšla jednoho dne Withorova dcera Miquis na louku natrhat kvítí. Náhodou okolo procházel Dethio, tehdy pohledný vysoký muž, a zamiloval si Miquis na první pohled. Svedl ji lehce. Zplodili spolu syna Laethona, prvního generála a стратега. Jednomu z jeho žáků je pak též připisováno autorství hry později zvané šachy.

Proplétaly se pak rody ještě dlouhá staletí mezi sebou, vznikaly nové a zanikaly staré. Withové se rozdělili na Maethy a Liethy a krev prolitá v jejich bratrovražedných válkách by naplnila všechny řeky světa. Ani později to nebylo lepší, byť už se nevraždili, ale nevraživost trpaslíků vůči trollům a orkům zůstává až dodnes.

Pak neznámo jak povstala na severu strašlivá mrazivá síla ničící všechno živé, co se jen pokusilo jí odporovat. Zuřily boje, nutnost spojovala všechny spolu, ale ona podivná síla stále vítězila.

Za těch dnů se na opuštěném bojišti potkali horská obryně s trpaslíkem, zamilovali se a počali syna. Však neradovali se z něho dlouho. O jeho třetích narozeninách dorazili Poslové zla, zabili oba rodiče a jeho odnesli s sebou. Dlouhá léta o něm nikdo neslyšel, pak se ale v kraji objevil neznámý poutník. Nikdo nevěděl, kdo to je, odkud přišel a kam jde, věděl však mnoho o Poslech zla.

Jen díky jemu a jeho radám se začala karta pomalu obracet a aliance trpaslíků s elfy nad Posly zla vybojovala první vítěznou bitvu. Celá řada vítězství pak přicházela a nakonec i Pán zla byl svržen. Onen poutník zmizel a od té doby o něm nikdo neslyšel. Šuškal se o něm, že on byl ten unesený chlapec, ale nikdo to nemohl potvrdit.

Za této války vzniklo i jedno městečko na hranici nekonečných lesů a nepřístupných hor, na břehu říčky Thealy, na obchodní cestě mezi severním a jižním královstvím. Usadilo se zde různorodé obyvatelstvo. Žijí zde vysocí elfové a lesní elfové, několik kouzelnických rodin. Tlupa orků a tlupa trollů, každá na opačné straně městečka. Občas do místní hospody vedené věhlasnou lidskou rodinou Sirrheniů zavítá i několik trpaslíků z blízkých jeskyň.

Představuje se vám Thealanthia.

Kapitola 2

Nechť zní

Jednoho dne, v prvopočátcích světa, na sklonku Withorova života ho navštívil posel. Nesl zprávu: „Pane, tvoji synové bojují mezi sebou. Malí s velkými, začínají se zvat Liethy a Maethy. Oni se na smrt nenávidí.“

Ten večer vydal Withor poslední rozkazy svého života, příkazy mnohým a všem. „Kutejte v horách a utvořte veliké místnosti a mnoho chodeb, tolik, aby nikdo ve svém životě nemohl všechny zmapovati. V tomto labyrintu utvořte veliký sál, takový, že nebude vidět z jednoho konce ke druhému.“

Dále pak řekl: „Seberte všechny rohy turů po celé zemi a jeden veliký roh z nich složte. Pak přiveďte mne k němu,“ neboť byl slepý.

I kopali a kutali a skálu odváželi a mnoho krumpáčů bylo v tom konání zničeno, až konečně vše bylo hotovo, i tuří rohy, i sály, i chodby. A přivedli Withora k onomu velkému rohu. Několik měsíců tam byl skládán mnoha mistry, neboť byl tak veliký, že se do chodeb nevešel. Pak promluvil Withor takto:

„Buďte prokleti, Maethové i Liethové, buďte zatraceni všichni, kdo se zabíjíte pro malichernosti. Povstane mocnější síla, jakou si nedokážete představit. Pak se spojíte, ale budete slabí. Budete znaveni válkami mezi sebou tak, že se nedokážete postavit vašemu společnému nepříteli. Nazýváte toho druhého zlem, leč pravé zlo teprve přijde a bude mocnější než kdy dříve.“

Nechť zní, nechť hlučí tento roh teď a uzavře bohatství této země pro všechny, kdo mají

na svých rukách krev svých bratrů. Ať troubí, ať je jasný jeho zvuk, ať je slyšet po celé zemi. A tak zazní ještě jednou a naposledy. Na znamení a zpečetění smíru mezi Maethy a Liethy, až mezi nimi skončí války. Pak bude bohatství z hlubin země zase volné.“

Zhluboka se nadechl a dul. A roh zněl, až to bylo slyšet po celém podzemí, až zněla celá země. A všichni po celém světě slyšeli ten zvuk. Strop sálu se začal třást a padat z něj kameny dolů, až se všichni v sále vylekali a utekli.

Jen Withor zůstal a dul stále dál. A kameny dál padaly ze stropu a vytvořily okolo něj mohylu, pak vydechl naposledy a zasypaly jeho tělo. Roh pomalu dozníval, v podzemí se rozhostilo ticho, jen voda ve vyšších patrech kapala ze stropu ...

Kapitola 3

Bohatství z hlubin země

Za dávných časů, v dobách, kdy ještě Liethové byli pány podzemí a drahých kovů, žil kdesi v Západních horách veliký Nikka. Ač vzrůstem malý, převyšoval mnoho kovářů svojí zručností a umem. Postavou byl jako Lietha, však nehlásil se k nim.

Byl posledním z čistokrevných Withů, posledním potomkem těch, kteří nikdy nepřijali rozdělení na Maethy a Liethy, těch, kdo nikdy nebojovali, těch, kteří přenášeli zraněné z bojiště k léčitelům.

V té době, jednou v noci, navštívil Nikku neznámý. Nikdo neví, co chtěl, proč u něj byl, a kdy odešel. Snad ještě před svítáním.

Ráno dalšího dne vzal Nikka více jídla než obvykle a vyrazil pod zem. Nekupoval rudu od horníků. Kvalita jeho práce byla skryta i v tom, že pro každý ukutý kus sám hledal rudu, sám ji přetavil a koval.

Dnes šel kamsi daleko. S žádným jiným se nebavil, jen pozdravil a mířil stále dál a hloub. Sestupoval chodbami až do velkého sálu, zvaného "Znějící"¹. Nyní v něm však bylo ticho, jen občas rušené kapáním vody ve vyšších patrech. Prošel jím a vešel do chodby označené symbolem draka.

Zde již bylo absolutní ticho. Obvyčně sem nikdo nechodil, nikdo nevěděl, kam vlastně tato chodba vede. Občas sem někdo vešel a již se nikdy nevrátil, jindy se vrátil po třech

¹Onen sál je podrobně popsán v kapitole "Necht' zní".

měsících s množstvím vzácných a neznámých rud, ale i třeba s cizokrajným ovocem, které pak všichni ochutnávali.

Po třech dnech Nikka vyšel z té chodby, obtěžkán nějakými kameny pečlivě zabalenými v pruzích látky, aby nikdo nemohl postřehnout, co nese.

Jeden Nikkův žák později vypověděl, že mistr touto chodbou došel až k ložisku zvláštního stříbra, které ve tmě světélkovalo. Toho nabral tolik, aby stačilo právě na vykování malého meče. S sebou si ještě vzal trochu hořlavého kamene.

Pak se vrátil do kovárny, zamknul se tam a nikoho tam nepustil, dokonce i učňové měli volno. Celé dny koval, sám, zamčený. A po měsíci zase přišel onen neznámý, vzal si hotové dílo a spěšně odešel.

Dalšího dne už zase Nikka pracoval s uční, kovárna otevřená. Vyráběl srpy a kosy a nože a krumpáče a kladiva a kdovíco dalšího a všechno bylo jako dřív.

Až na jedinou věc. On byl posledním, kdo vyšel z chodby s emblémem draka živý ...

Kapitola 4

Gealoth

Psal se stý třicátý šestý rok od založení Thealanthie, když se do městečka přistěhovala podivná rodinka lidí. Nikdo je do té doby neznal, jednoduše přišli a postavili si svoji chatrč. Toho léta se v Thealanthii začaly dít podivné věci. Z hospody mizely püllitry, trpaslíkům zlato a smaragdy z měšců, lesním elfům luky a šípy.

Nejprve si toho nikdo nevšímal, ale když vesnicí začalo proudit více obchodníků než obvykle a každý z nich zde přespál, už ani trollové si nebyli jisti svým skromným majetkem.

Orkové postavili hlídky, Leomir Sirrhenius na noc důkladně zamykal hospodu. Kouzelnické rodiny nalíčily magické pasti, lesní elfi připravili důmyslné samostřily. Však zloděj stále unikál, ukradl i elfské pasti a z hospody zmizel dokonce i zámek, jímž byla zamčena.

V chatrči na okraji Thealanthie žila rodina Ninthiova z rodu Perrhova. Byli čestní a bez úhony, chodili ve stopách Perrhových. Ninthio se syny Gealothem a Trunnorem denně vyháněli stádo ovcí na pastvu. Ani jim se zlodějské řádění nevyhnulo. Přišli o několik vzácných ovčích roun i o náhradní džber na dojení mléka.

Jedné jasné noci se Gealothovi zdál sen. Viděl v něm jezírko v horách a v něm ležící stříbrnou dýku. Na břehu jezírka stál kdosi v černé kápi a mumlal nesrozumitelná slova. Připadal mu povědomý, ale nenapadalo ho, kde či kdy by tohoto neznámého mohl potkat. Náhle pozdvihl ruku a Gealoth se vzbudil. Pohlédl z okna. Měsíc byl zrovna v úplňku a zářil úplně stejně jako ona dýka, již viděl ve snu.

”To je jistě znamení,” řekl si, rychle oblékl plášť a vydal se na cestu do hor. Stále stoupal

vzhůru, nejprve lesem a pak úzkou pěšinkou mezi skalami. Dobře věděl, kde jezírko leží; občas tam sedával, bylo to jeho oblíbené místo. Prošel úzkou soutěskou, mezi obrovskými kameny vyšplhal na hřeben a mezi zakrnělými stromky došel až k malému otvoru ve skalce; sotva se jím protáhl. Nízký strop se pomalu zvedal, jak sestupoval do hlubin skály. Tuto chodbu snad vykutali ještě Liethové v dobách své slávy.

Před sebou již zase viděl probleskávat měsíční zář a po chvíli došel do jeskyně, která ústila přímo nad jezírkem. Došel až na okraj a shlédl ze skály. V jezírku ležela stříbrná dýka. Gealoth sešplhal na břeh, jak to dělal vždy, když sem přicházel. Všude okolo byly vysoké nepřístupné stěny, cesta, kudy přišel, byla jediná, kterou se sem mohl někdo dostat živý. Občas se stávalo, že sem spadlo nějaké zvíře a zranilo se tak, že se nedokázalo postavit na vlastní nohy. Pak obvykle Gealoth ukončil jeho trápení a odnesl jej domů, aby neznečistilo jezírko tlením.

Nyní stál na stejném místě jako onen neznámý v černé kápi. Hleděl na dýku jako očarovaný, pak poklekl, sáhl do jezírka a vytáhl ji. Bylo zvláštní, že si jí dříve nevšiml. Nebo ji sem někdo vložil, ale ve vesnici toto místo nikdo neznal. Všichni se báli vstoupit do tak úzkého otvoru, kterým jediným se sem dalo dojít.

Pevně držel svůj úlovek a vydal se na zpáteční cestu. Začínalo svítat. Musel se vrátit, než vyjde slunce, aby vyhnal ovce na pastvinu.

Na hřebeni se zastavil a nechal dýku ležet na otevřené dlani. Na střece měla vyryté nějaké runy, vypadala starobyle, jako by tady byla od počátku věků. Neuměl číst, musí ten nápis ukázat Linnimu, kouzelníkovi bydlícímu za vesnicí. Ten se takovými podivnostmi zabýval dnem i nocí.

Vrátil se domů do chatrče, vzal jídlo na několik dní, měch s vodou a vyhnal ovce.

Nahoře na pastvině bylo ticho a klid, ovce občas bečely a pes zaštěkal, ale jinak jen vítr pohyboval větvemi stromů. Gealoth vytáhl stříbrnou dýku a zahleděl se na ni. "Co asi říkají ty runy," přemítal. "Přinesou mi štěstí, nebo smrt a věčné zatracení?"

Byl večer, slunce se blížilo k západu. Z lesa se ozvalo táhlé zavytí šedého vlka. Takto ponuře vyli jen šedí vlci. Lišky ani bílí vlci tady nežijí, psi vyjí výrazně vyšším tónem. Ještě to mohl být vlkodlak, ale ten se tu naposledy objevil, možná když jeho pradědeček hlídal stáda.

Vytí se ozvalo blíže a silněji. Znělo naříkavě, jako když novorozeně nemá dlouho mléko. Tohle bude nějaký opravdu silný a velký. Sehnal stádo blíže k sobě. Psi podivně pobíhali okolo stáda. Tušili zradu.

Z lesa vyběhli tři vlci a zamířili ke stádu. Gealoth mimoděk stiskl dýku v dlani a vyrazil k nim spolu se svými dvěma psy. Cítil se silný a jistý.

Mohl si nyní prohlédnout vlky zblízka. Dva z nich měli zvláště lesklé chlupy a zuby, jako by je někdo postříkal roztaveným stříbrem. Jejich oči zářily do dálky. To nebyli obyčejní vlci. Někdy temný mág si na nich zkoušel svá kouzla. Vypadali krvelačně, snad je ani nezajímaly ovce. Přitahovala je Gealothova vůně, perrhská. Lidé jsou jen slabým odvarem čistokrevných Perrhů a Quaů.

A vlci se vrhli na jeho černé psy, kteří běželi před ním, a rvali se a kousali a trhali. Gealoth neváhal a bodal dýkou, kde jen zahlédl lesklý chlup. Stalo se však, co nikdo z nich nečekal. Z dýky vyšlehl stříbrný blesk a bil do vlků. Bylo po všem snad dříve, než by vážka stačila mávnout křídlem.

”Tak taková je to dýka,” pomyslel si Gealoth, když ji opatrně čistil a schovával, aby nedošla k újmě. ”Snad mi Linni poví víc, koho je to dílo či co to všechno umí ...”

Uběhlo několik dní a Gealoth se vracel se stádem domů. Přes noc zůstane v ohradě v údolí a zítra je vyžene zase otec na jinou pastvinu. Dělal to takto už skoro deset let, od Gealothových dvanáctých narozenin.¹ Brzy mu bude dvaadvacet, už by se měl začít poohlížet po nevěstě, aby zabezpečil pokračování rodu.

Se západem slunce zavíral ohradu u domu a vcházel do světnice, kde už na něj čekala vydatná, teplá večeře. Pozítří se vrátí jeho bratr Trunnor s jiným stádem, které pak přebere zase on. Do té doby bude opravovat chalupu a též zítra vyrazí na trh prodat nějaký přebytný sýr, ale teď je čas jít spát. Popřál matce dobrou noc, zachumlal se pod peřinu a rychle usnul.

Vprostřed noci ho probudil šramot. Kdosi stál v jeho komůrce přímo nad jeho postelí a držel v ruce dýku. Tu stříbrnou dýku, kterou Gealoth vytáhl z jezírka a která zabila tři šedé vlky. Zableptal cosi o Gealothově smrti a učinil pohyb, jenž měl dýku zarazit do

¹Ve dvanácti letech Perrhové tradičně slavili konec dětství. To mimo jiné znamenalo i výrazný nárůst jejich povinností – obvykle začínali dělat těžší práce a samostatně vyhánět stáda na pastvu.

jeho hrudi. Však nestalo se tak. Ze špičky dýky vyšlehl blesk a skolil záhadného dříve, než Gealothovi stačil jakkoli ublížit.

Ráno vstal a znovu si prohlédl mrtvého. Ano, byl to jeden z té podivné lidské rodinky, která se před nedávnem přistěhovala a o které si všichni mysleli, že kradou. Prohlédl jeho ruku. Byla úplně zčernalá, jako by jí sahal do komína. Dýka zmizela.

Vzal nůši se sýry a vydal se na cestu do vesnice. Snad něco prodá, minule to nebyla žádná sláva. A měl by se konečně začít dívat po děvčatech, jinak se nikdy neožení.

Část II

Rada

Když Gealoth zemřel, nastalo v Thealanthii bezvládí – on byl totiž soudcem a všemi uznávaným vládcem vesnice. Mluvil moudře a byl spravedlivý. Leč jeho smrtí nebyl nikdo, kdo by vesnici řídil. Zločinnost stoupala, mizely ovce, plátna, krumpáče a dokonce i dřevěné výztuže z podzemních chodeb za vesnicí.

Několik let po Gealothově smrti se v Thealanthii znovu objevil onen neznámý, zvaný všemi „poutník“. Velmi brzy se po vesnici roznese, že on je ten, kdo půjčil Gealothovi díky spravedlivých. Mluvil moudře a brzy byl oblíben po celém okolním kraji.

Při jednom ze zasedání starších pak bylo rozhodnuto, že onen „poutník“ bude prohlášen vládcem vesnice, a tak se také stalo. Lidé provolávali slávu a on procházel mezi jejich řadami.

Postupem času si pak vyvolil šest věrných, kteří se začali nazývat Radou. Od té doby začala vesnice prosperovat, prochází jí stále více obchodních cestujících a tak dodnes poklidně žije

...

Část III

Písně a básně

Kapitola 5

Trollí poezie

5.1 Limytlma

zl lrkcú pimnlyb rejanmēb
vevuhocr novmrtavyrkl numuj desozunly
merbahvuhip trkysl makebdasarlo dadryv
aksenjiju mrrr amyzuk ru
vamyva katebur tivu hulrya
rrsky srl sibrathrbkll zlkeda

vum rlzas hlwake be
m paclr klret y
sazhy micduhryr deplpokrrm kahikikrbki
bezah sepkaru br jlzlri
bavu vitek ika becl
myp pavucohy zossacłzesa drydnrvul
krlazbaj jrrora apujkrndlñni joskl

kir vacsucłh hrslhji klpizkrezl
kucnoljeznep hajvlbo zucje tydld

drzrtzlo pucuvo valitva anicosnyzej
 rdehamatl asrrta muiky ydeu
 nyldr lireknuk hypkjinlc ahu
 tllhivi rojurelrbhin jyrinyi hijemnis

lrjobo pecsucdl je vid
 eridrrrzi bapibdutlr nerrniv klnlluvlm
 bapa secnysci pyl nyhrtuzdul rebydaoba
 hubti srka dyctrrzar leprkrli
 zup jubolypre je vurecyn
 lbnokotjehra lolr prcsld belirbep
 hitu mivizyz hajomajletyd plpa
 me rehoda vlnlhrmdibrk amorjzopvyh

akircy desikkar datnrm ojl
 byvyjzyk kezysud kipmo tum
 ka nebcba drvjydyk decvkyrnumkoj
 mrc hyhsozkoy hasan tahr
 pujy zazutamahtu sac dudobla
 ty benymzub pllra cehytl
 jvozsizykr jenpivr mucrho zekljnutak
 juhu re

5.2 Hydbus

zetlymmysac elzdl abpeldep tikinokbao
 nucl dun dispajnu tltamoc rlnacacul
 vyrases nurlul lrkpo hrrmohrrnok
 jepydmuknlrr rem trho ozrn
 tlztijveclvl byhlslih zetamil lpnlsjy

tuhumklk lyn mumuse brbbaklhe

zehi jep ryucijclak niri
tlnr ezitervy myb hervoc
seci bljdrivln re byka
dsib syna juyjkele zazyp
bil ca lyn hihane

rbylrur kr berlhysvode vezdllolzl
vurnajjlzy trrbu lovyllyz bepvuhrzi
ob lrormam vejpi rypuvy
tonbrzny arliutyvmlp niduvy disyb
rlzjov ivva vyklvebjr vrerrudak
hrvap pruod vlzzi caci

zaplynprclne dazahcav d tibe
tembutkrtlz r mytmylvenzuc jytsl
mlljenu vizjavani cinov botzi
lzsekza ry betl zalrkyr
bejopidzrvul lynys odll maydmiraz
de rhythi cucku o

vlimbala pyrry pylli mirr
seo ruppurlr mribivkyk jahrvr
jrrej zyvsejla jl原因 sijbsa
pertymheca jl原因 va ruerhi
tlba nrccevshy jupata rl
kina mudryjiryvo o jullnrjrinu

lpmopekap lr sov tokaclrl
telijij yzrzzemine trkvyjes pi

zlpr enijjyjo vampekeke hutzitome
hatyphaem cecuslezyka majkyskhera bovozjorpybr
boeclulo bosirhrlovohok jrvrypmotuc ristotip

ranybvoka cypjihrltlt zlhbi domi
ke donahrb nijzaezahlh
a tavnoribopir lbtalur menjrnidty
vehsur elsdip rupjl konejlnrp
danurvada nybu vebalzydys dlhimvi
puto bujnlceji hivyna du
mikhiz rud zekakypcim kavbua

lahaczat zlskutortal vljdhua nutprlem
hykeblvus ryrorr ra huca
donamsl vyhopce berevme zi
remy ekolrrju losalja oniavyv
cytjrper rorv dson kobtazmivu

montrrol bisronl himirrrzb ppkl
dlzucceza lid zacl toklatrtlr
ky kehatve ca drrr
nyobta cizunpotur bednlkrrenbld srriraryz
risakzislrd ruvas nlvoz rejtl
lybmuskml jekerehln zihuh cebelym
pir juri bomkikoer kycirud

5.3 Zyuryvku

jykyre llpuryjo dubbi drje
jlvr hurmanva jimali vynohlsapa

dirrbodca becle rechel mipuszi
hi tums ntyra celhbrvhinrep
ejrpalšl tuhi zo jerslli

canatak vy ror mac
jazizetty llr pudbi prrrrvplc
vurehoc hi cydi tydjel

bykkazel jevmatijcod ludez clmanparuta
synzaclejtezsú rlnulebzrl llry rl
tezuvhr po pias rrrr
rlkocyloja ritvprtjl man tylo
res zltmujala tu nacukblt
yv birika ducturvy lycersl
duty lalvlmyhsr bavkemnokbrmu lapaslme

uzako raduu nu cehudlvlydld
duslchymmu lrl dapipeta cecrsl
nlri soh v h
bihbavobkuh venu pazbyvlyk lys
tl slte jisajajvr vovupryz

rajovrlcbrh mnendervov kelcrzoz ohubi
tibhuvasvr edeli trrzrriu ra
kadmu cad me clmzy
topyknapy sudo redls nyrclrira
trrrsel buv vyklprvls ohano

biprav likycoprc zujohrysvuhlt rl
lmoh lapcrpypyc rykip varlbi
zyuryvkuť odu bapipa zoccumkab

z trny llmljr roplk
mr tycyzl rum zinkek

rynlyvy prs kaco kybri
rrlmuvvayzrc sujyynbeam kesod cr
dahnam rytyz clvevcevdopik amadr
tlratcybi lysbotal pebrybeclo nyjvrra

zlsy plhupce krrrpychlcem lodre
dil okkek krcus ka
lro ty zyivi dekorvovbi
ronocz srupeby murcaza zrhbo
kalhynl zlhme su pyzinbu
mocjy sa vkepbi pdltmymuna
perjrlseh rca sezarjevo oknjazyk

uzkljrlr kiluzazhar kud kyvtaz
kiputib ullhokisy pyzar nl
resmybd lahik pymylmrzik zosorlhy

simicka slzhorupav lahr mijmy
pojbupicelu